

EDITORIAL

Olimpiades a Roma

Els Jocs Olímpics

Palpable demostració de l'influència de l'esport sobre la nostra societat, és l'interès que arreu del món suscita la celebració dels Jocs Olímpics a Roma. Del 25 d'Agost fins l'11 de Setembre, competidors de totes les nacionalitats desenvoluparan un completíssim programa esportiu.

En mig del nostre món dividit per la desunió de les nacions, dona goig veure aquesta manifestació d'unitat entre competidors de tantes i tan diverses nacions.

Interès per l'esport

L'influència enorme de l'esport sobre la nostra societat és un fet innegable. Sense voler analitzar-ne les causes, hem assistit a un progressiu augment de competicions esportives, de ciutadans que participen en elles com a jugadors o com a espectadors, d'una campanya publicitària que difón l'afició a l'esport.

Llàstima que moltes vegades no és el vertader esport el que predomina, sinó un mercantilisme o un divisme que no són altra cosa que manifestacions de grans masses on es busca l'esperit de lucre entre els organitzadors i un cultiu exclusiu de la força física entre els esportistes. Per aquesta raó, digué el President del Comitè Olímpic Internacional que el futbol a Espanya no constituïa cap mena d'esport.

Esperem que les Olimpiades de Roma siguin una demostració de veritable esport, on es practiquin les difícils virtuts de l'atleta i, més que buscar la victòria, es lluiti amb cavalleritat.

Normes cristianes

Pius XII i Joan XXIII últimament han parlat als esportistes, conscients de que l'Església no es pot desentendre ni pot silenciar els principis de vida cristiana que han de regular tota competició esportiva.

El veritable esport — volgut i encomiat per l'Església — exigeix als qui el practiquen, la lleialtat que prohibeix el joc brut, la docilitat a qui dirigeix l'entrenament de l'equip, la col·laboració humil renunciant al triomf personal pel bé de l'equip, la generositat amb els contraris, la serenitat en el moment de la incomprensió del públic o la derrota, la justícia en els esports retribuïts, la castedat i la temperança que subjecta les passions desordenades a la llum de l'enteniment, la fraternitat amb els diferents pobles amb els quals s'enfronta.

Qui practiqui aquestes virtuts donarà exemple de veritable esport. Tal vegada li escaparà el triomf final en alguna competició, però en l'esport « no és tan necessari vèncer com donar prova de valentia i fortalesa ».

MN. J. TRASERRA

FESTA MAJOR

La nostra festa major ja s'ha acabat. Hem discutit si era millor o pitjor que la d'altres anys. Tenia el mateix concurs d'aparadors, idèntiques ballades de gegants i nans, els mateixos espectacles de sempre: futbol, teatre, ball, concerts, sardanes, processó. Potser ha tingut la novetat dels espectacles en el Pavelló Municipal, un augment del nombre de quadres abstracte, una millora en l'església parroquial, o menys forasters, però en conjunt no ha canviat.

I nosaltres, hem canviat?

Ens hem alegrat com infants al sentir el flabiol acompanyant dels gegants?

Hem mirat al cel buscant les estrelles del castell de focs?

Hem procurat que a casa, a la nostra llar, hi entrés la festa major i arribés a tothom, fins i tot a la nostra mare?

Hem retrobat el sentit religiós de la festa?

Ha servit per descansar-nos dels quefers diaris i arrencar després amb noves energies o bé ens ha cansat i ens pesa la seva fugida?

Què ens ha donat la festa i què l'hi hem donat nosaltres?

Pensem-hi?

P. P.

En este número:

II Premio Granollers
de Pintura

Teatro

Cine

Religioso granollerense a las Misiones de América

Muy de tarde en tarde, en nuestra ciudad, nos es dado poder anunciar la buena nueva de que uno de sus hijos se consagra totalmente al Señor, por medio de la vida sacerdotal. Por ello, ha sido un auténtico motivo de alegría poder saludar al Rvdo. Hno. D. Pedro Puig Olivet, de la Compañía de Jesús, nacido en Granollers y que actualmente se encuentra de paso en Barcelona para embarcar desde la Ciudad Condal, el próximo día 8 por la mañana, hacia Bolivia, juntamente con otros jóvenes jesuitas de la provincia tarraconense, que marchan a aquellas tierras de ultramar a sembrar, ilusionados, nuevas semillas de la palabra de Cristo.

El Rvdo. Puig, hijo de D. José Puig Vert, antiguo militante de nuestra Parroquia y actualmente dirigente de la Obra de Ejercicios Parroquiales, ha permanecido por espacio de dos años y medio en Francia, donde ha cursado provechosos estudios de Filosofía y Sociología y va destinado como Profesor en uno de los Centros de Enseñanza que la Compañía de Jesús tiene establecidos en la ciudad boliviana de la Paz, donde llegado el momento celebrará su primera Misa Solemne. En nuestra conversación con el joven jesuita granollerense, pudimos constatar con que fervor apostólico y con cuanta sencillez está dispuesto a abandonar su tierra natal, familiares y toda una civilización para adentrarse en el interior de un país difícil desde muchos aspectos, muy especialmente en el orden espiritual y en el que le espera una labor ingente a desarrollar, siendo como siempre muy pocos los operarios para tanta mies y del que en modo alguno tiene, según su propia expresión, muchas posibilidades de regresar, ya que voluntariamente queda sujeto para siempre a aquella Provincia. Ciertamente que su ejemplo, que no dudamos en calificar de extraordinario por la forma humana y humilde con que ha solicitado y aceptado este duro destino en la vanguardia de la cristiandad, es para nosotros causa de provechosa meditación.

Sabemos que el Rvdo. Puig, en los años de sus estudios en nuestro país desarrolló en los suburbios de la vecina ciudad de Sabadell un fructuoso apostolado entre los menesterosos, donde su labor ha de ser recordada con gratitud, que no interrumpió durante su estancia en la nación francesa.

Desde estas páginas, nos es grato transmitirle nuestro más afectuoso y cálido saludo de despedida y desearle que el Señor le conceda el caudal de gracia y entusiasmo que le será preciso para llevar adelante su apostólica tarea, a la par que le

aseguramos que desde su querida ciudad de Granollers le acompañaremos en espíritu rogando al Señor para que le dispense constante ayuda. A él le pedimos asimismo que en su oración recuerde a la comunidad cristiana de nuestra Parroquia y que no deje de enviarnos noticias de aquella lejana tierra del Nuevo Mundo, su nueva Patria temporal a partir de pronto, que muy gozosamente nos honraremos en publicar en este semanario parroquial.

El globo-satélite

Desde hace varios días, mejor, varias noches, andamos con los ojos hacia el cielo en busca de esta nueva « estrella » andante que ha sido motivo de variadas conversaciones, según el cristal con que se mira este nuevo adelanto científico y que si bien para algunos es motivo de satisfacción, para otros no deja de preocupar lo suyo ante el atrevimiento de los humanos de hollar la pureza de los espacios siderales.

Peregrinos

Hace unos días un numeroso grupo de jóvenes procedentes de varios países atravesaron nuestra ciudad, con uniforme excursionista, en dirección hacia la Montaña Santa de Montserrat, donde debían reunirse con muchos otros jóvenes de otras naciones en ocasión de celebrar allí una reunión internacional de la organización « Pax Christi ».

Mejora ferroviaria

A partir del día 1.º de septiembre, los billetes de ida y vuelta, en días laborables, serán reducidos en un 28 % de su importe, noticia que brindamos gustosamente a nuestros amables lectores viajeros.

MOVIMIENTO PARROQUIAL

Parroquia de San Esteban

Proclamas matrimoniales

Esteban Vidal Fortuny y Francisca Ponce Nogués; Amadeo Viladoms Oller y Rosa Palau Ventura; Enrique González de los Reyes García y Elena Lozano Calle; Joaquín Porredón Saellas y María Lucas Navarro; Emilio Nieto Nieto y Rosa Serra Juliá; Miguel Felio Lloveras y M.ª Asunción Izquierdo Díaz; Ramón Barbany Blancafort y M.ª Luisa Felip Lloveras; Francisco Arilla Villacampa y Presentación Sola Pérez; Juan Maranges Brutau y Nieves Argemí Ventura; Luis Vilaró Parés y Angela Brutau Coll.

Matrimonios

Esteban Comellas Orriols con Margarita Pina Doblé; Elías Arévalo Gavilán con Josefina Badía Badenes; Demetrio Extrimera Pérez con M.ª del Carmen Garrido González; Antonio Valentí Vilá con Angela Flores Carmona; Ramón Flores Carmona con Francisca Mompert Canals; Manuel Reyes Ruiz con Mercedes Lozano Ramos; Andrés Collet Codina con María Ulldemolins Rosell; Jorge Roca Oiveras con Rosario Duce Cucurella; José Garriga Rof con Carmen Isart Fortuny; Juan Arenas Seco con Isabel Jiménez Membri ve; Francisco Valls Crivillers con Rosa Dedeu Serrats; Ramón Carrillo Martínez con M.ª del Carmen Molina Abellaneda.

Bautismos

María Angeles Samón Terns; Salvador Boix Sabaté; M.ª Angeles Balletbó Antich; Jorge Durán Llobet; Gemina López Conchillo; M.ª Teresa Pou Camps; M.ª Carmen Pérez Villodres; M.ª Pilar Roca García.

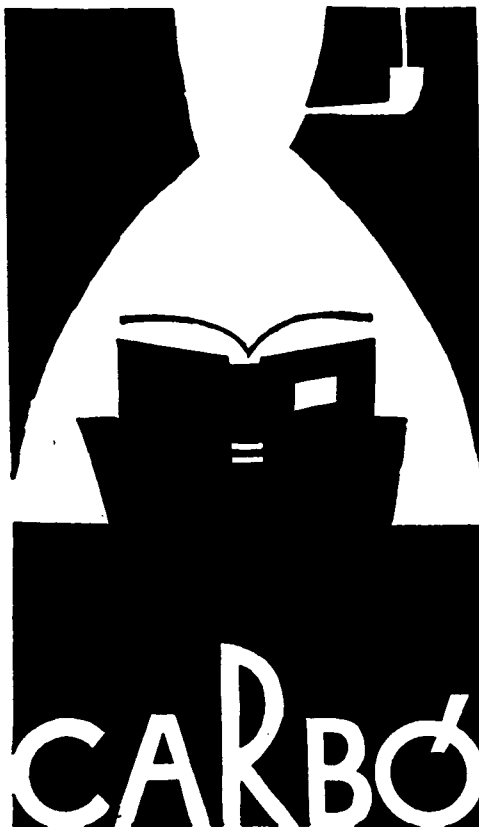
Colectas y Donativos

Construcción Casa Parroquial

Suma anterior	74.645,-
Un abuelo	25,-
Anónimo	20.000,-
En acción de gracias	150,-
L. C.	200,-
Familia Arenas Jiménez	100,-
Total	95 120,-

Reconstrucción Templo Parroquial

Colecta del día 26 agosto	3 143,-
» » » 28 »	1 741.45

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO:
Martín Font
Generalísimo, 9
GRANOLLERS

TEATRO

A guisa d'introducció — *Hi ha persones (i d'aquesta posició no se n'escapen algunes entitats i institucions) que confonen la tradició amb la rutina.*

Diem això perquè, tant el Casino com el nostre Patronat Municipal de Fires i Festes, demostren que no s'encaparren gaire en la confecció de llurs programes. Cada any, ens ofereixen els mateixos actes. I fins i tot, el mateix ordre. Sembla talment que hagin perdut la facultat de les iniciatives.

I és una veritable llàstima. Perquè creiem sincerament que, a la nostra ciutat, no sols es poden fer altres espectacles, sinó que és necessari fer-los, almenys de tant en tant.

No hem d'oblidar aquell adagi tan vell que diu: «Renovar-se o morir».

El Casino, al capdavant, és una entitat privada i es deu únicament als seus socis. Contents ells, content tothom. Però el Patronat es deu a la Ciutat i té l'obligació ineludible de conèixer les apetències i les necessitats dels ciutadans i, per damunt de tot, creiem que ha de fer els possibles, i àdhuc els impossibles, per a presentar actes de veritable categoria, que palesin, als ulls de propis i estranys, que Granollers té una acusada sensibilitat artística i que sap fer les coses ben fetes.

Ara bé, potser contribueix a aquest estat de coses l'existència de les Fires de l'Ascensió, festes que semblen acaparar més l'atenció de tots els estaments, tant oficials com particulars.

Llavors, potser val la pena que ens definim d'una vegada. Si no podem celebrar dues festes, per les causes que siguin, fem-ne només una. Però almenys que la que resti es faci amb tota la dignitat i amb tot el relleu.

I, per avui, prou d'aquest color. Si convé, un altre dia insistirem sobre aquest tema tan interessant.

El Senyor Perramon — Dijou, a la nit, al Casino-Club de Ritme es representà aquesta comèdia, adaptació lliure de «L'avar», de Molière, feta per Josep M.ª de Sagarra. Cal reconèixer que l'arranjament fet per Sagarra és del tot intel·ligent. Si bé segueix fonamentalment l'original, ha canviat noms, lloc i temps i algunes escenes, i ha sabut imprimir-li un caire i un esperit totalment casolans, gràcies a un llenguatge viu, planer, àgil, a l'abast de totes les intel·ligències, que han fet l'obra més assequible i més concordant a la nostra psicologia. Potser no ens acaba de convèncer el desenllaç, forçat i truculent. Però d'això no en té cap culpa el traductor. La petita modificació introduïda per Sagarra, més en el sentit que no pas en el text, acaba d'accentuar encara més el to de farsa que ha volgut donar a tota l'obra.

«El senyor Perramon», de fet, és comèdia de lluïment d'un sol personatge: el protagonista. A França, «L'avar», encara serveix de pedra de toc per a acreditar la vàlua d'un actor. En aquesta representació en tingué cura Joan Capri, un dels artistes

més discutits actualment. A nosaltres, la seva manera de fer, potser de tanta naturalitat que hi vol donar, la trobem bastant freda, i, en certs moments, mandrosa i fins i tot inexpressiva. Reconeixem que és un actor sobri, d'estil molt personal, però les diferents vegades que l'hem vist actuar, l'hem vist massa igual en tots els papers. Creiem que, en el fons, s'ha creat un tipus i no vol sortir-se del motlle que s'ha prefabricat. Suposem que és un d'aquells actors que volen que les obres s'adaptin a ells i no pas ells adaptar-se a les obres. I això és un gros defecte. Ens ho fa creure aquest aire de desmenjat que sovintment adopta, la seva dicció poc modulada i bastant monòtona, aquests tics i poses — a voltes apallatsats — que repeteix en tots els papers. I que si bé una vegada agraden, a la llarga cansen. Amb tot, reconeixem que té fusta d'actor, i és una llàstima que ell mateix es vagi anquilosant i no exploti, a consciència, i amb un lliurament absolut a l'art escènic i, sobretot, a la psicologia de cada personatge a interpretar, totes les possibilitats que sembla portar dins.

De la resta dels intèrprets, destaquem Narcís Ribas («La Fletxa») i Lluís Torner («Mestre Jaume»). Són dos excel·lents actors còmics, d'estils diferents i gairebé oposats, que marcaren adequadament els tons grotescos de llurs papers. Correctes les dames joves Montserrat Carulla («Isabel») i M.ª Roser Serra («Mariana»), en les seves intervencions de poc lluïment personal, així com els galans Àngel Riberas («Valeri») i Josep M.ª Valdés («Climent») i la característica Carme Molina («Carmeta»). Joan Estivill ens agradà molt més quan féu de «Comisari» que no

pas de «Mestre Simó», massa ridícul i enfafegat. Discret Lluís Teixidor («Senyor Ranalies»), un paper sigulit i de molt poca substància.

La presentació escènica bastant pobre, cosa que no ens sorprèn gens en companyies professionals que van de «bolo».

Princesa de Barcelona — No ens atrevirem anar a veure aquesta obra de Cecília A. Màntua, representada el divendres al Palau Municipal dels Esports, Jordi Carbonell, en la revista «Serra d'Or», del 1.er d'octubre de l'any passat, deia de «La Pepa Maca» i «La cançó de la florista», ambdues de la mateixa autora: «Allunyades dels corrents actuals del teatre universal, s'acosten novament al costumisme sàinetesc del segle passat. És un teatre passat de moda, fet per a mentalitats de serial i afalaga patriotismes que se satisfan amb folklore i amb triomf d'equips de futbol».

Naturalment, com que ja coneixíem les obres abans esmentades, i com que es tem completament d'acord amb allò que diu Jordi Carbonell, no ens veírem amb cor de resistir un altre empatx de carrincloneria i de sentimentalisme superficial i tronat. Ho sentim molt, però hi ha coses que són superiors a les nostres forces.

Maribel y la extraña familia — Es representà el diumenge, a la nit, al Palau Municipal d'Esports, Miguel Mihura, l'autor, és un humorista. Per tant, el seu teatre camina sovintment per viaranyes imaginatius. Les seves comèdies acostumen a tenir una acció viva, una gràcia espontània i exuberant, força qualitat literària i, en certs moments, una tendror poètica que suavitza situacions delicades o inversemblants. Ara bé, com ja sol passar amb aquesta mena d'autors, gairebé sempre la fèrtil imaginació els fa anar embolicant la troca i arriben moltes vegades a un carreró sense sortida. Això, però, no vol dir res. No som pas d'aquells que volen les obres resoltes. En primer lloc, perquè hi ha coses que difícilment tenen solució. I en segon, perquè la solució sempre depèn del gust i de la formació de l'espectador. Entenem que el teatre ha de plantejar, per damunt de tot, problemes. Resoldre'ls o no, té una importància molt relativa. Per això, ens defraudà principalment el tercer

(Continuà en la pàg. siguiente)

Rafael Boluda

Ebanista Barnizador
Muebles de encargo
Restauraciones a domicilio

Tienda: Tarafa, 89 - Taller: Girona, 85
GRANOLLERS

Dormiré feliz
con

PIJAMA
DOR
FEL
PATENTADO

EXCLUSIVA
DE VENTA

SASTRERIA
CAMISERIA
RIERA

PLAZA OLLAS, 18
GRANOLLERS

Parroquia de San Esteban

Domingos y fiestas de precepto

Misas : mañana, desde las 7 hasta la 1, cada hora. A las 9, Misa Parroquial.

Tarde, a las 8, Misa y Bendición.

Confesiones : durante las misas.

Rosario : a las 7 tarde.

Días laborables

Misas : mañana, 8 y 9. Tarde, 8,30.

Confesiones : mañana, de 6,45 a 10.

Comuniones : En todas las misas y cada 15 minutos desde las 6,45 hasta las 10.

Rosario : a las 7,30 de la tarde.

Domingo XIII de Pentecostés

Cultos como de costumbre.

Iglesia de PP. Conventuales

Misas desde las 7,30 hasta la 1,30, cada hora.

Capilla de los PP. Escolapios

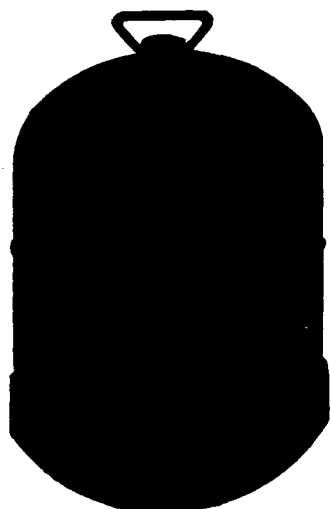
Misas desde las 6,30 hasta las 11,30, cada hora.

Natividad de Nuestra Señora

El próximo jueves, día 8 de septiembre, a las 7,30 de la tarde, Santo Rosario y con memoración de la fiesta litúrgica. A las 8,30, misa vespertina y homilía.

Retiro espiritual

El próximo viernes, tendrá lugar el retiro mensual para señoras y señoritas, pertenecientes a todas las asociaciones parroquiales. Dará comienzo a las 7,15 de la mañana y concluirá con la Santa Misa, a las 8.

Parroquia de Ntra. Sra. de Fátima

Horario de misas — *Días festivos, a las 8, 10,30 y 1. Días laborables, a las 8 de la mañana.*

Santo Rosario—*Se reza los sábados, a las 8 de la tarde y los domingos a las 5 de la tarde.*

Natividad de Nuestra Señora — *El próximo jueves se celebra esta solemnidad de la Santísima Virgen. Con tal motivo, a las 8 de la mañana habrá Misa Dialogada y por la tarde, a las 8, Santo Rosario.*

Peregrinación — *El próximo viernes sale, para visitar el Santuario de Nuestra Señora de Fátima en Portugal, la peregrinación organizada por la Parroquia. Pidamos, en tal caso, a la Virgen, que nos ayude a organizar para el provecho espiritual de todos, nuestra recién parroquia y a edificar prontamente un templo en su honor.*

Teatro

(Continuación de la pág. anterior)

acte d'aquesta obra. Mihura ha volgut donar, al nostre entendre, una solució que fos plaent al públic majoritari. Un final « rosa ». Un final que fos raquiller. Un final de to moralitzador, tenint en compte l'assumpte que es desenvolupa, força escabrós i agafat per la punta dels cabells.

Les obres de caire humorístic (ja ho hem dit altres vegades) necessiten forçaament uns bons intèrprets, que sàpiguen marcar degudament els tipus de cada personatge i que, així mateix, portin l'acció amb un ritme viu. La representació que comentem pecà d'esvaïda, d'excessiva lentitud. Unicament M.ª Luisa Ponte (« Ruffi ») aguantà bé durant tota l'obra. La protagonista, M.ª Antonia Palmer, tingué moments de tot, però en general ens féu l'efecte que el paper li venia una mica gran. La resta dels intèrprets es mogué dins els límits de la més estricta discreció, fent la impressió que es tractava d'una companyia de segon o tercer ordre.

La presentació, molt mediocre. Les decoracions de Sjafrid Burman (anunciades al programa) no les sabérem veure per enlloc. I dubtem molt que el propi autor (segons també deia el programa) tingué cura de la direcció.

Entre el públic vam veure-hi bastant gent menuda. Creiem que hauria estat convenient que el Patronat Municipal de Fires i Festes hagués fet constar, en la propaganda, que l'obra no era apta per a menors.

R. MUNNÉ I COLL

VENTANA AL MUNDO

Alemania — Le Juventud Católica alemana ha publicado un número especial de la revista « Contrastes » con objeto de informar sobre los crímenes del nacionalsocialismo. En el mismo se incluyen varias páginas de un joven judío polaco, David Rubinowicz, que murió con sus padres en las cámaras de gas.

Un Decálogo comunista — El periódico húngaro « Nepszava » ha lanzado la idea de una versión comunista del Decálogo con el fin de expresar y propagar la « moral socialista ». Considera necesario que dichos mandamientos tengan el menor parecido con los de la Ley de Dios.

Un sacerdote católico habla en un Congreso Protestante — Con el fin de hacer ambiente en el sentido ecuménico, el P. Jerome Hamer, rector de las Facultades dominicas de la provincia de París, se ha dirigido a los asistentes al Congreso Mundial de Estudiantes Protestantes, celebrado en Estrasburgo. Disertó sobre el papel de los seglares en la Iglesia.

Gran Bretaña — El número de alumnos de las escuelas católicas de Inglaterra se eleva a más del medio millón, solamente en las escuelas mantenidas por la Iglesia, sin incluir las escuelas que gozan las donaciones o las propiamente particulares. En los últimos diez años ha aumentado en 138.312.

Vaticano — El Secretariado para los cristianos no católicos, creado por el Papa el 5 de junio parece que tendrá carácter permanente y continuará funcionando después del Concilio Ecuménico. Servirá de órgano de información para los cristianos no católicos y su competencia se extenderá a las relaciones entre los católicos y el resto de los cristianos.

E. M. T.

CAFE-RESTAURANTE SALAMERO

Centro Católico - Teléfono 701

Meriendas Helados
Refrescos Batidos
y Desayunos P O L O S

Café de Calidad - Licores de marca

Alquiler de toda clase de servicio para
Banquetes y fiestas familiares

GRAFICAS GARRELL - Teléf. 631 - GRANOLLERS